

Vectētiņa sapnis

Mūsu vectētiņš Andrejs, bija neparasts vectētiņš. Viņš spēlēja vijoli, bet mēs ar māsu dejojām vijoles pavadījumā. Viņš mācēja no papīra izgriezt figūriņas, zaķīšus, sunīšus, kumeliņus, putnus u.c., ko mēs līmējam uz logu stikliem un sētas vārtiem. Viņš mīlēja putnus un puķes. Bieži mums no pļāvām pārnesa dažādus ziedus, kā vilka mēles, sarkano āboliņu, pavasaros agri atnesa pilnu cepuri ar purenēm.

Vaboles muižas veco ēku bēniņos mitinājās skaisti baloži, bet dārzā kļiedza vālodzes, dziedāja zīlītes, strazdi un šad tad no barona parka atlidoja kuplas, skaistas pūces. Vecās muižas māju ieskāva liels augļu dārzs, kurā auga divaini āboli, tos rokās pakratot iekšā skanēja sēklas, bet bumbieres slējās augstu debesīs, to augli bija lieli, dzelteni, saldi. Grūti bija tos novākt, vajadzēja iekāpt kokā un to purināt, bet mājās iedzīvotāji apakšā turēja baltus palagus, kuros krita augļi, kurš nokrita zemē, tas saplīsa.

Vectētiņš mīlēja kopt dārzu, kad dārzs ziedēja viņš sēdēja tajā, sapņoja un priecājās. Blakus dārzam bija mājiņa, ar lieliem stikla logiem, kurā rudeņos glabājās ļoti daudz ābolu un bumbieru, to smarža izplatījās visā apkārtnē. Šo mājiņu mēs saucam par ābolu pili, bieži ar vectētiņu šķirojām skaistos ābolus.

Aiz dārza bija liels dīķis, tur auga dzelteni ziedi ar lielām, zaļām lapām, bet apkārt dīķim ziedēja baltā āboliņa pļava, kurā sanēja daudz bišu un bieži tās iedzēla basajās kājēlēs. Aiz dīķa bija neliels mūsu muižas parks, kurā auga ozoli un ziedēja daudz liepu. Parkā kūkoja dzeguzes un to kūkošana atbalsojās dīķī. Kad dzeguzes beidza kūkot, tad uz dīķa laipas stāvējām mēs ar māsu un kūkojam, arī mūsu kūkošana atbalsojās dīķī. Vectētiņš smējās: „Jūs kūkojat kā īstas dzeguzes”.

Bet vectētiņa sapnis bija bites, mājas dārzā nebija bišu stropi. Viņš uztaisīja divus lielus bišu stropus un tos ievīlka ozolos parka saules pusē. Viņš kūpināja vecu celmu sveķainos ”čakārņus”, kas lēni gruzdēja un dūmi smaržoja pēc sveķiem, tie bija domāti bišu pievilināšanai. Tā vectētiņš sēdēja, sapņoja un gaidīja ...gaidīja, ka vienā dienā bišu stropos ielidos bišu spiets.

Dzeguzes kūkoja, putni dziedāja, pļavā bites sanēja, bet stropos nelidoja. Vectētiņš nezaudēja cerības, bet gaidīja ....gaidīja...

1941. gada ziemā uznāca drausmīgs sals un nosala pilnīgi viss lielais augļu dārzs. Ābeles tiks nogrieztas un ābolu namiņš nojaukts. Bišu stropi tukši trūdēja ozolos, bet vectētiņš saslima. Bija kara laiks un vienīgais ārsts aizbrauca projām.

Pa lielceļu pārvietojās vācu karaspēks. Zirdziņš ar baltu zārku ratos un krustu priekšgalā, un nelielu pūlīti pavadītāju gaidīja, kamēr atbrīvojās lielceļš. Vācu karavīri noņēma cepures atdodami godu mūsu vectētiņam, bet uz viņu jostu metāla sprādzēm bija uzraksts ”Gott mit uns”.

Pusceļā pāri bērinieku galvām nopiķēja iznīcinātājs ar kāškrustu uz lidmašīnas spārniem, mēs visi sakritām grāvī, bet uz ceļa palika vienīgi tēvs apkampis zirga galvu un piespiedies tam klāt. Mēs neviens netikām sašauti.

Kapsētā, pāri bērzu galotnēm rēkdami piķēja vēlreiz vācu „iznīcinātāji”, mēs atkal nokritām pie zemes. Tēvs piespiedās pie liela bērza stumbra, pie kura viņš tagad atdusas, bet klusuma brīžos bērzos iekūkojas dzeguze.

Uz vienkārša ziedu pušķīša rokās, pēkšņi atlidoja un uzmetās bite...vectētiņa bite... vēstnese no tām bitēm, ko vectētiņš gaidīja... gaidīja, bet nesagaidīja.

Tagad pavasaros bērzos mierīgi kūko dzeguze, bet kapu kopiņas ziedos atlido vectētiņa sapņu bites, bet bērza nokarenās skarās žūžo tēva vijoles mūzika.

Anna Kudeiko (dzim. Mukāne Vabolē)